

James Cochrane, roepnaam Jim, is geboren op 9 juni 1918 in North York, Ontario.

Zijn vader, James Alexander Cochrane en zijn moeder Isabella Cochrane, geboren Henderson, zijn beide van Schotse afkomst.

James heeft drie zussen en één broer.

De familie bezoekt de United Church en de spreektaal is Engels.

Na de basisschool heeft Jim nog drie jaar de Western Technical High School bezocht. Ook volgde hij een avondcursus interieur-design.

Met 15 jaar gaat hij aan het werk, hij wordt meubelmaker net als zijn vader. Jim valt onder de N.R.M.A. (dienstplicht) en wordt in maart 1942 opgeroepen.

In 1940 introduceerde premier King de National Resources Mobilization Act (NRMA). Deze wet vereiste een nationale registratie van alle in aanmerking komende mannen voor binnenlandse verdediging en gaf de overheid de bevoegdheid om "elke man in Canada op te roepen voor militaire training ter verdediging van Canada". De NRMA gaf de federale overheid ook bevoegdheden tot dienstplicht en vrijstelling, maar alleen voor binnenlandse verdediging. Soldaten die zich als gevolg van de NRMA bezighielden met binnenlandse verdediging werden "Zombies" genoemd, naar de levende doden in een Hollywood-horrorfilm. De term getuigt van minachting voor degenen die niet overzee wilden vechten. Vermeld dient te worden dat de Franstalige Canadezen felle tegenstanders waren van de NRMA. In de provincie Quebec bijv. had bijna driekwart van de bevolking tegen de N.R.M.A. gestemd.

Jim staat niet bepaald te trappelen om militair te worden. Hij wil zich graag verder ontwikkelen als vakman in de meubelmakerij, vertelt hij later tijdens een interview aan zijn instructeurs.

Hij wacht met aanmelding tot hij opgeroepen wordt en gaat dan naar het regionale N.R.M.A.-depot in Toronto.

Hier krijgt hij eerst een medische keuring. De standaardgegevens worden vastgelegd. Groot: 1,75 m; gewicht: 70 kg; ogen: blauw; haar; bruin.

Als specifiek lichamelijk kenmerk wordt een litteken aan de top van de linker middelvinger genoteerd.

Dit soort notities worden vastgelegd voor eventuele identificatie.

Jim meldt dan dat hij al 10 jaar werkt als zelfstandig meubelmaker. Een speciale hobby heeft hij niet, sport interesseert hem wel, vooral ijshockey, honkbal en lacrosse.

Een aparte notitie valt op: hij heeft meerdere jaren biggen opgefokt.

Na het depot gaat Jim naar de basis-infanterietraining in Newmarket, Ontario.

Hoewel hij 'het leger' niet zo zit zitten besluit hij eind mei 1942 toch te tekenen voor actieve dienst bij het Canadese leger

Hij wordt ingedeeld bij de Queen's York Rangers in geplaatst in Camp Borden, Ontario.

In juni 1942 wordt Jim overgeplaatst; Fort Chippewa Barracks in North Bay, Ontario is zijn volgende standplaats.

Een ietwat aparte bestemming want de Barracks zijn dan bekend als 'Educational Basic Training Centre'.

Behalve militaire vaardigheden wordt daar ook een soort 'schoolopleiding' gegeven.

Deze faciliteit, onder bevel van luitenant-kolonel T.W. Greenfield, vervulde in 1941 en 1942 een unieke rol. Het fungeerde als een primair basisopleidingscentrum dat zich richtte op basisonderwijs en geletterdheid voor rekruten. Veel jonge mannen die zich vrijwillig aanmeldden voor het Canadese leger hadden geen, of amper, formele scholing gehad. Ze werden naar Fort Chippewa gestuurd voor de militaire oefeningen, maar ook voor basisvaardigheden in lezen en schrijven. De filosofie van commandant Greenfield, een veteraan uit WO1:

'Als je verwacht brieven te ontvangen, moet je eerst zelf leren schrijven.'

Dat contact met de buitenwereld via correspondentie was het meest waardevol, legde hij uit... en hij herinnerde zich periodes zonder brieven tijdens zijn eigen carrière, toen de postbode hem te vaak achter elkaar in de steek liet.

De vaardigheden van Jim waren blijkbaar voldoende want zijn promoties volgen elkaar snel op. In september '42 is hij Lance/Sergeant. De afwegingen in het leger zijn eigenaardig want hij is ook gekwalificeerd als 'timmerman, klasse I, groep B. Niet zo'n verwonderlijk als je al tien jaar zelfstandig meubelmaker bent geweest. Hij haalt zijn rijbewijs voor motorvoertuigen op wielen in oktober en vastgelegd wordt dat hij 'Bricklayer Group B' is. (Metselaar)

De eerste helft van december geniet Jim verlof en ook tijdens de jaarwisseling '42/'43 heeft hij vrij. Hij krijgt een goede beoordeling, onder andere zijn leergierigheid en stabiliteit worden geprezen, ook blijkt hij een prima geweerschutter te zijn. Opvallend is, zoals letterlijk omschreven: 'zijn fenomenale leervermogen'.

De leiding ziet in hem een toekomstig officier.

Heel bijzonder destijds voor iemand die als dienstplichtige bijna 'naar binnen gesleept' moest worden.

In februari '43 wordt Jim naar een cursus voor kaderleden gestuurd in Camp Farnham, Quebec. Hier slaagt hij en mag verder voor cadet-luitenant.

In mei '43 is hij hiervoor succesvol en krijgt de rang: 2^e luitenant titulair.

Jim zet de volgende stap voor de officiersopleiding in Long Branch, Ontario op het trainingscentrum voor kleine wapens. Ook de instructeurscursus wordt daar gegeven. Met Jim wordt nogal geschoven; naar Vernon, British Columbia voor 'gevechts'-exercitie'; een vervolg training in Debert, Nova Scotia en naar Aldershot in Nova Scotia. Dan is zijn opleiding afgerond en is hij officieel 2^e luitenant in januari 1943 en gaat terug naar Debert.

Er staat Jim nog een cursus 'leidinggeven' te wachten en dan is hij klaar voor de actief dienende troepen.

Ondertussen wordt, sinds eind 1943, op regeringsniveau onderhandeld om Canadese officieren toe te staan in het Britse leger te dienen.

Jim heeft gemeld dat hij bereid is om als officier naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en uitgeleend te worden aan een Britse eenheid.

CANLOAN-officiëren

Het Britse leger had in het najaar van 1943 een groot tekort aan luitenants en kapiteins bij de infanterie. Rangen die o.a. horen bij functies als pelotons- of compagniescommandant. Deze officieren bij de infanterie zijn bij acties in de voorste linies te vinden.

Het Britse leger had toen al enige jaren op meerdere fronten gevochten en de verliezen in de genoemde functies waren groot. Met de geplande invasie in het vooruitzicht zou dat een groot probleem gaan vormen.

In Canada was er een overschot aan deze jonge officieren, gemotiveerd en bereid om aan de strijd deel te nemen.

Na veel Brits-Canadees overleg kwam er in februari 1944 groen licht voor de volgende opzet:

- Maximaal 1.450 infanterie en 50 logistieke officieren kunnen worden uitgeleend.
- Deelname uitsluitend op vrijwillige basis.
- Betaling naar Canadese normen door Canada.
- Leeftijdsgrenzen: 33 jaar voor luitenants, 37 jaar voor kapiteins.
- De Britse regels voor promotie zullen toegepast worden.
- Indien nodig kunnen de officieren door Canada teruggeroepen worden.
- Het geheel krijgt de codenaam CANLOAN.

Men verwachtte een grote aanmelding in Canada omdat veel officieren dachten een snellere promotie te maken door deelname aan de strijd. Anderen waren dermate gefocust op inzet dat ze zich terug lieten zetten in rang om in aanmerking te komen.

Toch werd het vooraf geschatte aantal aanmeldingen niet gehaald.

Uiteindelijk werden 623 infanterie- en 50 logistieke officieren geselecteerd.

Ze kregen een registratienummer dat begon met CDN en een volgnummer gebaseerd op hun aanmelding.

De inzet en prestaties van de CANLOAN-officiëren was boven elke twijfel verheven.

De lijst van onderscheidingen en promoties is lang.

Hun inzet en moed had ook een schaduwzijde.

De balans: 128 gesneuvelden; 310 gewonden, 27 krijgsgevangen en één vermiste.

Van de gesneuvelden liggen er elf in Holten begraven.

Hun grafsteen is te herkennen aan het esdoornblad op de steen, het registratienummer beginnend met CDN, de vermelding 'Royal Canadian Infantry Corps' en het Britse regiment waarbij ze waren ingedeeld.

Jim heeft zich bereid verklaard bij een Britse eenheid te dienen en wordt geselecteerd en krijgt CANLOAN-Nr. CDN/409.

Hij wordt overgeplaatst naar Sussex, waar deze groep nog extra instructies krijgen. Op 3 mei '44 gaat Jim, en een groep collega-officiëren, aan boord van de 'Empress of Scotland'. Dit schip brengt hen naar het Verenigd Koninkrijk (VK) waar ze op 11 mei in Liverpool aankomen.

In het VK wordt bij hun aankomst nogal 'stevig' geworven voor de luchtlandingstroepen. Bijna 100 CANLOAN-officiëren gingen dienen bij de 1ste en de 6de Luchtlandingsdivisie. Een deel van hen had geen idee waar ze terecht zouden komen. Een collega van Jim, luitenant Anstey, CDN/478, vertelt na de oorlog hoe het was gegaan:

'Bij de ontvangst was er een Britse officier die vroeg: 'wie wil er dienen bij het 2^e Bataljon van de Oxfordshire & Buckinghamshire Light infantry?' (2 OX & Bucks)

Mijn hand ging omhoog, niet omdat ik reageerde, maar omdat Jim Cochrane mijn pols stevig vastgepakt had en zo onze beide handen omhoogstak.

Binnen de kortste keren waren we onderweg naar Bulford, Wiltshire, het trainingskamp voor de luchtlandingstroepen'.

Na de overtocht van Jim naar het VK geeft zijn dossier nog maar weinig informatie. In juni '44, tijdens trainingen, verstuikt Jim zijn enkel en is enige dagen uit de roulatie.

De verslagen van 2 OX & Bucks maken een en ander duidelijk. Tijdens de luchtlandingen van D-Day worden ze niet ingezet, wel in augustus '44.

Het bataljon, met Jim erbij, wordt ingezet aan de oostflank van het bruggenhoofd in Normandië. Direct deelnemen aan de omsingeling van Falaise doen ze niet

Begin september '44 zijn ze weer terug in het VK.

Tijdens de inzet in augustus wordt Jim het Military Cross (MC) toegekend.

De motivering:

'Op 18 augustus '44 leidde hij zijn peloton door een vijandelijk mijnenveld om sluipschutters die de opmars vertraagden te elimineren.

Op 25 augustus '44 leidde hij zijn peloton met zoveel inzet dat vijandelijke troepen die de brug over de rivier de rivier Rorelle bezetten compleet in wanorde geraakten.

Hierdoor werd een tegenaanval voorkomen'.

De twee keer dat Jim en zijn manschappen ingezet worden is tijdens de Slag in de Ardennen, het laatste grote Duitse offensief. Op 23 december '44 komen ze aan in België en gaan per truck naar het strijdtonel. De verslagen hiervan melden:

'Begin januari 1945 nam het bataljon deel aan het hevige geallieerde tegenoffensief om de Duitsers uit veroverd gebied te verdrijven. Elementen van het 2 OX and Bucks (met name compagnie "C") leverden cruciale versterkingen aan het 13e Parachutistenbataljon, waardoor zij het zwaar betwiste dorp Bure na bijna drie dagen van hevige gevechten konden veiligstellen.

Ook deze actie moet Jim zonder grote problemen zijn doorgekomen. Zijn dossier bevat geen enkele notitie die het tegendeel doet vermoeden.

De derde inzet van 2 OX & Bucks wordt voor Jim fataal. De eenheid wordt ingezet bij de luchtlandingen tussen Hamminkeln en Rees, Operatie Varsity, onderdeel van de geallieerde operatie om de Rijn over te steken.

Het zweefvliegtuig waarin Jim zit, wordt bij het aanvliegen van de landingsplaats door afweervuur getroffen en stort brandend neer.

Jim en de anderen komen jammerlijk om.

Jim krijgt een tijdelijk graf naast de spoorlijn bij het station in Hamminkeln.

Gecrashte glider

Op 12 augustus 1946 wordt zijn definitieve rustplaats de CWGC Canadese Begraafplaats in Holten in plot 4; rij H; graf 2.

Behalve het Military Cross worden hem toekend:

De 1939-1945 Star; de France-Germany Star; de Defence Medal; de War Medal 1939-1945 en de Canadian Volunteer Service Medal met gesp.

Op zijn grafsteen staat:

**Deep in our hearts
He liveth yet
We loved him to dearly
to ever forget. Family**

Vertaald:

Diep in onze harten

leeft hij nog steeds.

We hielden te veel van hem
om hem ooit te vergeten.

De familie

Bronnen:

www.cwgc.org; www.ancestry.com;

www.canada.ca/library-archives; wikipedia,

wartimesproject.com; codeword CANLOAN ISBN 1-55002-167-2